

Beszámoló – Finnország

A tanuló osztályának megnevezése: 11.AB

Tanuló neve: Pósa Anikó

Erasmus+ programban megjelölt célország: Finnország

Erasmus+ programban megjelölt város: Helsinki

Munkahely neve: Hotel Kämp

Munkahely címe: Pohjoisesplanadi 29, 00100 Helsinki, Finnország

Munkahely telefonszáma: +358 9 576111

Munkahelyen kapcsolattartó személy neve: Madara Linnavuori

2018.02.19-én utaztam egy olyan útra, amelyen teljesen ismeretlen dolgok elébe néztem. A célország Finnország, ahol sosem jártam azelőtt, és egy-két közhelyes sztereotípiánál többet nem is tudtam a helyről, illetve lakóiról. Ám ennek ellenére, rengeteg leírhatatlan élménnyel gazdagodtam. Az utazás elejét kezdjük rögtön az érkezéssel. A reptéren kicsit elveszve olvastam a tájékoztató jelzéseket, tekintve, hogy egyetlen szó sem hasonlított egyetlen nyelvre sem, amiből esetleg kitalálhatnám mit jelent, amit látok, de ez persze nem okozott gondot, hála az angol információknak. Összeszedtem a bőröndöm, majd a reptéren Erkki Keskinen várt, a koordinátor „jobb keze”. Az elején a korábban említett sztereotípiák egyikével, mely szerint a finn emberek hidegek, de mint ez később kirajzolódott, közel sem igaz, ezt később elmagyarázom. Szóval Erkki vitt el a szálláshelyre, a Haaga nevezetű városrészbe. Csendes, nyugodt környék, közel a belvároshoz, közben mégis távol annak minden zajától, zöld, természetes környezettel, és számomra mai napig érthetetlen okokból, de vadnyulakkal mindenfelé. A melegebb idő beálltával már minden nap látni lehetett egyet legalább. Kis lakások, három kis szobával, legalábbis a tömb, ahol én laktam, ilyen volt. El sem tudom mondani mekkora kő esett le a szívemről, mikor tudatosult bennem, hogy saját szobám lesz. A lakással 100%-ig meg voltam elégedve, két dolog hiányzott belőle, egy jó ágymelletti konnektor, amit egy hosszabbító megvásárlásával kipipálhattam, és egy zuhanyfüggöny, ami esetében ugyanígy jártam el.

Az első nap az új élet gondolatához való hozzászokással telt el, és persze a kedves kis lakótársam megismerésével. A következő napon látogattunk el a Perho nevű iskolába, a többi Erasmus+ diákból álló csoporttal, ami jelentett két török tanulót, közülük lakótársam, Eda valamint Mehmet, ezen felül

két lett fiút, Zandist és Artürst. Az iskolába érve találkoztunk koordinátorunkkal, Johannával. Kikerekedett szemmel, és szinte tátott szájjal próbáltam felfogni, milyen színes, modern, számomra teljesen új egy finn iskola. Az első hónapban finn nyelvóráink, és pár kulturális alapismeret óránk volt. A nyelvórákkal egyetlen baj volt, hogy lehetett volna több is. Az iskola mellett volt a Perho étterem, ahol az ottani diákok gyakorlatozhattak, valamint nekünk is volt ott egy-két alkalom tréning. Jártunk több múzeumban, volt köztük olyan, ami felvetette bennem a kérdést, a művészet definícióját illetően, de egy emléknek jó volt. Az első hónap, sőt talán egész ott töltött idő fénypontja a lappföldi utazás volt. Felvettem az ötletet a többieknek, őket is érdekelte a dolog, ezt továbbítottuk Erkkinek, aki pár nap múlva kész árajánlattal szolgált, tehát megbeszéltük, összedobtuk a pénzt, és irány Lappföld! Erkki lakóautót bérelt, mivel este indultunk a nagy útra, és reggel értünk oda. Hogy otthonosabb legyen a légkör, még a kutyáját is hozta, Karit, aki egyébként egy mudi volt, szóval magyarságomból kifolyólag remekül szót értettem vele. Az ottani szálláshelyünk Sieppijärvi volt. Két éjjelt is ott töltöttünk, melyeken szaunáztunk, rádiót hallgattunk, amiben igazi régi lappföldi zene szólt, teljesen más helyre varázsolt. Kis faház volt, mindenféle modern felszereltség nélkül, és számomra meglepően mindez nem okozott gondot a többi diáknak sem. Kimentünk éjjel sétálni sarki fényt keresve, először sikertelenül, aztán másnap nem emlékszem honnan mentünk vissza a szállásra, és útközben láttuk meg a fényeket. Erkki félrehúzódott, kiszálltunk, és elakadt a lélegzetem. Valami megfogalmazhatatlant éreztem akkor, ott. Képeken látni, és élőben a rabja lenni, ahogyan az eget szemlélve magába szippant...az egészen más. Teljesen távol voltunk a hétköznapi élettől, meg egyébként az élettől úgy alapjába véve, tekintve, hogy kórház, rendőrség 150 km-re volt legközelebb, de még a legközelebbi szomszéd is 5 km-re volt. Szóval a csend, és a fények együtt, éjszaka, csodás emberekkel... maradandó emlék.

Az első hónap elteltével dolgozni kezdtem a Hotel Kämp nevű öt csillagos szállodában. A munkaruhát ők adták, ami meglepően csinos volt, valamint kitűzött. Az elején teljesen elveszett voltam, semmi tapasztalat nélkül ilyen előkelő helyen kezdeni, a legnehezebb iskolai/szakmai kihívás elé álltam ezzel, és egy ideig megborzongatott, elbizonytalanított a gondolat. Idővel persze belejöttem. A munka számomra nagyon nehéz volt, abszolút élvezhető, de komoly odafigyelést igényelt. Arra is rájöttem hamar, hogy angol nyelvtudás nélkül már rég meg lettem volna löve. Persze egyértelműen tudtam, hogy nem magyarul fogok beszélgetni, de mikor odajut az ember, akkor tudatosul benne, hogy egy szót sem értenek a saját nyelvén, szóval innentől élesben indul a nyelvtudás használata. Általában 8 órát dolgoztam, heti 5 napon, de a beosztás mindig változott. Dolgoztam egy

hetet is szünet nélkül, volt, hogy azokon a napokon többször 9 óráztam, volt, hogy 3 pihenő napom volt, mindig más, de minden rendkívülről, átlagostól eltérőről személy szerint egyeztem meg Madarával, aki No1. Head Waitress volt. Ő felelt a beosztásomért, meg főként mindenért. Legfőképp reggeliztetésen dolgoztam, de voltam szobaszervizben is többször, éjszakai műszakban. Étkeztetés napi egyszer van, egy fél órás ebédszünet, ahol a hotel biztosít meleg ételt az ott dolgozóknak, egyébiránt szabadnapokon is engedélyezett volt az ott ebédelés. Rengeteg nemzetiség dolgozik ott, köztük számos olyan, akivel még sosem adódott lehetőségem beszélgetni, szóval egy igencsak nemzetközi csapatról van szó.

Az időjárás kedvezett, hiszen télen a leghidegebb -30, valamint nyáron a rendkívül szokatlan +30 fokot is megtapasztalhattam, és bár nem számítottam bele a harminc fokban történő tengerparti napozást az utazásomba, remek volt a két teljesen ellentétes Finnországot megismerni. Szoros barátságok köttettek, rengeteg együtt eltöltött idő van a hátunk mögött, számtalan nevetés, és búcsúkönnyek is, hajnalba nyúló beszélgetések a tetőn, és rengeteg közös történet, amelyeket kisgyerekként megálmodtam, és most valóra válthattam. Köszönöm a lehetőséget. Életem legjobb 4 és fél hónapja volt. 😊

